அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி வெளியீடு

॥ श्रीः ॥

"एषा शंकरभारती विजयते निर्वाणसौख्यप्रदा"

ஏஷா ஶங்கரபா⁴ரதீ விஜயதே நிர்வாணஸௌக்²யப்ரதா³

श्रीजगद्गुरुग्रन्थमाला

ஶ்ரீஜக³த்³கு³ருக்³ரந்த²மாலா

॥ लघुवाक्यवृत्तिः ॥

லகு⁴வாக்ய வ்ருத்திः

ஶ்ரீ வாணீவிலாஸ் பிரஸ்

ஶ்ரீரங்கம்.

1965

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

॥ समर्पणम् ॥

श्रीमच्छंकरदेशिकस्य महिता मूर्तिद्वयी या स्थिता
तत्रैका हि तिरोबभूव विजने केदारनाथस्थले ।
अन्या वर्णमयी तु भाष्यनिचयस्तोत्रप्रबन्धात्मना
सर्वत्रैव समुज्वला विजयते ताभ्यां तनुभ्यां नमः ॥ १ ॥

यस्तत्रास्ति लघुप्रबन्धनिचयः स्तोत्राणि भूयांसि वा
तेषां द्राविडभाषयाऽनुवदनं विद्वद्वरैः कारितम् ।
श्रीमच्छंकरसेविनी सुसमितिः सम्यक्प्रकाश्याधुना
विद्यातीर्थपदे समर्पयति तत् लोकोपकारक्षमम् ॥ २ ॥

शंकरगुरुसंस्थापितसर्वजगद्वन्द्यशारदापीठम् ।
शंकरसेवासमितिः प्रकरणमालार्पणादलंकुरुते ॥ ३ ॥

शंकरगुरुवररचितप्रकरणमालां शुभानुवादयुताम् ।
शंकरपरंपरागतविद्यातीर्थे समार्पिपत्समितिः ॥ ४ ॥

शंकरसेवारसिकाः शांकरसिद्धान्तसारसर्वस्वम् ।
शंकरसेवासमितिप्रकटनमालां सदाऽपि सेवन्ताम् ॥ ५ ॥

பதிப்புரை.

ஸ்ரீ சிருங்ககிரி ஸ்ரீ ஜகத்குரு மஹா ஸந்நிதானம் அவர்களின் பரமானுக்ரஹத் தால் பிரசுரிக்கப்பட்டுவருகின்ற ஸ்ரீ ஜகத்குரு கிரந்தமாலையில் ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதா சார்யார் அருளிய கிரந்தங்களில் **லகு⁴வாக்ய வ்ருத்தி꞉** என்ற பிரகரணத்துக்கு வழக்கம் போல பதவுரை பொழிப்புரை, விரிவுரைகளுடன் வெளிவந்துள்ளன.

லகு⁴வாக்ய வ்ருத்தி꞉ 18 சுலோகங்கள் கொண்ட இச்சிறிய நூலில் மஹா வாக்யங்களின் தாத்பர்யமான ஜீவப்ரஹ்மைக்யத்தை நன்கு நிரூபணம் செய்கிறுர். இதைக் காட்டிலும் சற்று விரிவான கருத்துக்களை **வாக்யவிருத்தி** என்ற நூலில் காணலாம்.

இந்த நூல் உருவத்தில் சிறியவையாக இருந்தபோதிலும் ஏராளமான கருத்து க்கள் உள்ளடங்கியுள்ளன. இவைகளையெல்லாம் மிகத்தெளிவாகவும் யாவரும் சுலபமாக அறிந்துகொள்ளும் ரீதியில் இதற்க்கு பதவுரை, பொழிப்புரை, விரிவுரை களை எழுதித் தந்து உதவிய ப்ரஹ்மஸ்ரீ **R. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யர்** அவர்களுக்கு நம் ஸமிதியின் சார்பில் கிருதஜ்ஞதையைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேம்.

நமக்கு எப்பொழுதும் எல்லாவிதங்களிலும் அருள் பாலித்து வரும் ஸ்ரீ தக்ஷிணும்நாய சிருங்ககிரி ஸ்ரீ சாரதா பீடாதிபதி ஸ்ரீ மஹாஸந்நிதானம் அவர்களின் திவ்ய சரணுரவிந்தங்களில் பக்தி ப்ரணுமபுரஸ்ஸரமாக இதை ஸமர்ப்பணம் செய்கிறேம்.

K.V. சுப்பரத்னம் அய்யர்,
பொதுக் கார்யதர்சி.
அகில பாரத சங்கர ஸேவா ஸமிதி

உ
॥ श्रीः ॥
॥ ஸ்ரீ꞉ ॥

॥ लघुवाक्यवृत्तिः ॥

லகு⁴வாக்ய வ்ருத்தி꞉

ஸ்ரீ சங்கரபகவத்பாதாசார்யர் அருளியது.

[இச்சிறு பிரகரணத்தின் பெயரிலிருந்து ஏற்கனவே ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் அனுக்ரஹித்திருக்கிற "வாக்ய விருத்தி" என்ற பிரகரணத்தின் ஸங்கிரஹமோ இது என்று தோன்றக்கூடியதே. ஆனல் வாக்கியத்தை எடுத்துக்கொண்டு அதிலுள்ள பதங் களுடைய தாத்பர்யத்தைத்தெளிவாக அந்த 'வாக்ய விருத்தி' யில் விளக்கியிருக்கிற படியால் ஆத்மாவிற்கும் பிரஹ்மத்திற்கும் உள்ள ஐக்கியத்தை எப்படி அனுஸந்தா னம் செய்வது என்பதை மாத்திரம் இதில் சுருக்கமாகக் கண்டிருக்கிறர். சுருக்கமா யிருப்பதினுலேயே விஷயம் கடினமாகிவிட்டது. அதை வேறு பாஷையில் சொல்வ தும் மிக சிரமம். கூடியமட்டும் தெளிவாய் மொழி பெயர்ப்பதற்கு பிரயத்தினம் செய்கிறேன்.]

स्थूलो मांसमयो देहः सूक्ष्मः स्याद्वासनामयः ।
ज्ञानकर्मेन्द्रियैः सार्धं धीप्राणौ तच्छरीरगौ ॥ १ ॥

ஸ்தூ²லோ மாம்ஸமயோ தே³ஹ꞉ ஸூக்ஷ்ம꞉ ஸ்யாத்³வாஸநாமய꞉ ।
ஜ்ஞான கர்மேந்த்³ரியை꞉ ஸார்த⁴ம் தீ⁴ப்ராணௌ தச்ச²ரீரகௌ³ ॥ 1 ॥

मांसमयः
மாம்ஸமய꞉ = மாம்ஸமய மாயிருக்கிறதுதான்,

स्थूलः
ஸ்தூ²ல꞉ = ஸ்தூலமான,

देहः
தே³ஹ꞉ = சரீரம்,

वासनामयः
வாஸநாமய꞉ = வாஸனுமயமாயிருக்கிறது தான்,

सूक्ष्मः
ஸூக்ஷ்ம꞉ = ஸூக்ஷ்ம சரீரம்,

स्यात्
ஸ்யாத் = ஆகும்,

ज्ञानकर्मेन्द्रियैः ஜ்ஞான கர்மேந்த்³ரியை:	=	ஞானேந்திரியங்கள் கர்மேந்திரியங்கள் இவைகளு டன்,
सार्धं ஸார்த⁴ம்	=	சேர்ந்து,
धीप्राणौ தீ⁴ப்ராணௌ	=	அந்தக்கரணமும் பிராணனும்,
तच्छरीरगौ தச்ச²ரீரகௌ³	=	அந்த ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் இருப்பவைகள்.

மாம்ஸமயமாக நம் கண்ணுக்குப்புலப்படுவது ஸ்தூல சரீரமாகும். நம் கண்ணுக்குப்புலப்படாமல் வாஸனமயமாயிருப்பது ஸூக்ஷ்ம சரீரம். அந்தக்கரணம், பிராணன் ஐந்து ஞானேந்திரியங்கள், ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள் இவைகளெல்லாம் ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் உள்ளவை.

[ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவை மறைத்துக்கொண்டு தெரியவொட்டாமல் செய்துகொண்டிருப்பது ஜடமாயும் அனாத்மாவாயுமுள்ள சரீரம். ஆத்மாவை உணர்வ தற்கு இம்மறைவை விலக்க வேண்டியது அவசியமாயிருப்பதால் ஆத்மாவையும், அனாத்மாவையும் பிரித்துக் காட்டவேண்டியிருக்கிறது. இந்த சரீரம் ஸ்தூலம், ஸூக்ஷ்மம், காரணம் என்று மூன்றுவிதம் அவைகளில் ஸ்தூலமென்பது இந்த மாம்ஸம், எலும்பு ரத்தம் முதலிய ஏழு தாதுக்கள் சேர்ந்து செய்யப்பட்டிருக்கும் சரீரம். இந்த சரீரம் தன்னால் அறியக்கூடியதாயிருப்பதுடன் மற்றவர்களினாலும் அறியக்கூடியதாயிருப்பதால் ஸ்தூலம் எனப்படும். இதற்குக் காரணம் பஞ்சீகிருத மான பஞ்ச பூதங்களால் செய்யப்பட்டிருப்பதே. இது அன்னரஸத்தினாலே ஏற்பட்டு அன்னத்தினாலேயே போஷிக்கப்படுகிறபடியால் இதை அன்னமயகோசம் என்பார்கள். ஸூக்ஷ்ம சரீரம் என்பது பஞ்சீகரணம் செய்யப்படாத ஸூக்ஷ்ம பூதங்களாலேயே செய்யப்பட்டிருப்பதாலும் மற்றவர்களுக்கு விஷயமாகாததாலும் ஸூக்ஷ்மம் எனப்ப டும். இந்த சரீரத்தில் அடங்கியிருப்பவை பிராணமயகோசம், மனோமய கோசம், விக்ஞானமயகோசம், என்ற மூன்று கோசங்களும், பிராணமய கோசம் என்பது ஐந்து விருத்திகளோடு கூடிய பிராணனும், கர்மேந்திரியங்களும் சேர்ந்தது. மனோமய கோசம் என்பது ஸங்கல்ப விகல்பாத்மகமான மனஸ் என்கிற அந்த கரணத்தின் அம்சமும், ஞானேந்திரியங்களும் சேர்ந்தது. விக்ஞானமய கோசமென்பது நிச்சயாத் மகமான புத்தி என்கிற அந்தக்கரணத்தின் அம்சமும் ஞானேந்திரியங்களும் சேர்ந்தது. அந்தக்கரணத்தின் மற்ற அம்சங்களாகிய சித்தம் அஹங்காரம் என்பவை களை முறையே மனஸிலும் புத்தியிலும் அந்தர்பாவம் செய்துகொள்ளவேண்டியது. இவ்விதமாயுள்ள மூன்று கோசங்களும் அடங்கிய ஸூக்ஷ்ம சரீரத்தில் கர்மேந்திரிய ங்களுடன் பிராணனும் ஞானேந்திரியங்களுடன் அந்தக்கரணமும் சேர்ந்தவை என்று இந்த சுலோகத்தில் சுருக்கமாகக் கண்டிருக்கிறார். மூன்றாவது சரீரமான காரண சரீரம் என்பது பஞ்சீகிருத பூதங்களாலாவது அபஞ்சீகிருத பூதங்களாலாவது செய்யப் பட்டதில்லை. இவ்விரண்டுவித பஞ்சபூதங்களுக்கும் ஆதிகாரணமாயுள்ள அவ்யா கிருதம், அவித்யை, அக்ஞானம் முதலான பெயர்களால் வியவஹரிக்கப்படும்

காரண பதார்த்தமே அதன் தன்மையாகும். இவ்விஷயம் அடுத்த சுலோகத்தின் ஆரம்பத்தில் சொல்லப்படுகிறது]. (1)

अज्ञानं कारणं साक्षी बोधस्तेषां विभासकः ।
बोधाभासो बुद्धिगतः कर्ता स्यात् पुण्यपापयोः ॥ २ ॥

அஜ்ஞானம் காரணம் ஸாக்ஷீ போ³த⁴ஸ்தேஷாம் விபா⁴ஸக: ।
போ³தா⁴பா⁴ஸோ பு³த்³தி⁴க³த: கர்தா ஸ்யாத் புண்யபாபயோ: ॥ 2 ॥

कारणं = காரண சரீரம் என்பது,
காரணம்
अज्ञानं = அக்ஞானமேயாகும்,
அஜ்ஞானம்
तेषां = இந்த மூன்றுவித சரீரங்களையும்,
தேஷாம்
विभासकः = பிரகாசப்படுத்துகிற,
விபா⁴ஸக:
बोधः = அறிவு,
போ³த⁴:
साक्षी = ஸாக்ஷியெனப்படும்,
ஸாக்ஷீ
बुद्धिगतः = புத்தியில் ஏற்பட்ட,
பு³த்³தி⁴க³த:
बोधाभासः = அந்த அறிவின் ஆபாஸம் (பிரதி பிம்பம்) தான்,
போ³தா⁴பா⁴ஸ:
पुण्यपापयोः = புண்ணியத்தையும் பாபத்தையும்,
புண்யபாபயோ:
कर्ता = செய்கிறவனாக, ஆவான்.
கர்தா

அக்ஞானம்தான் காரணசரீரம். இந்த மூன்றுவித சரீரங்களையும் பிரகாசப்படுத்துகிற அறிவு ஸாக்ஷியெனப்படும். புத்தியில் ஏற்பட்ட அந்த அறிவின் பிரதிபிம்பம்தான் புண்ணியத்தையும் பாபத்தையும் செய்கிறவனுக ஆவான்.

[காரண சரீரம், கார்யங்களான ஸூக்ஷ்ம ஸ்தூல சரீரங்கள், இவை யாவும் ஜடமேயானதால் தானுக பிரகாசிக்கக்கூடிய யோக்கியதையற்றவை. இவைகளை பிரகாசிக்கும்படி செய்து கொண்டு அவைகளால் ஒருவிதத்திலும் பாதிக்கப்படாமல் ஸாக்ஷியாகவிருந்து இவைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் அறிவே ஆத்மாவாகும். இந்த சுத்தமான ஆத்மாவிற்கு கர்மாவின் ஸம்பந்தமோ, கர்மாவினுல் ஏற்படும்

புண்ய பாப ஸம்பந்தமோ, புண்ய பாபங்களால் ஏற்படும் ஸுகதுக்க ஸம்பந்தமோ கிடையாது. சரீராதிகளுடன் கலந்துகொண்டு அவைகளையும் தான் என்று அபிமானிக்கும் ஜீவன் என்கிற ஆபாஸ ஆத்மாவிற்குத்தான் இவையெல்லாம் உண்டு. தான் என்று முதலில் அந்தக்கரணத்திலும் அதையொட்டி இந்திரியங்களிலும், அதையொட்டி சரீரத்திலும், நினைக்கும் ஆத்மாதான் கர்மாவைச் செய்யவும் கர்ம பலனை அனுபவிக்கவும் முடியும். கர்மாவைச்செய்வதும் அதன் பலனை அனுபவிப்பதுமே ஸம்ஸாரம் எனப்படும். ஆகையால் புத்தியில் பிரதிபலித்திருக்கும் ஆபாஸ ஆத்மாவான ஜீவன்தான் கர்மாவிற்குக் கட்டுப்பட்டு பலவித ஜன்மாக்களையடைந்து பலவித ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான். **(2)**

स एव संसरेत् कर्मवशात् लोकद्वये सदा ।
बोधाभासात् शुद्धबोधं विविच्यादतियलतः ॥ ३ ॥

ஸ ஏவ ஸம்ஸரேத் கர்மவஶாத் லோகத்³வயே ஸதா³ ।
போ³தா⁴பா⁴ஸாத் ஶுத்³த⁴போ³த⁴ம் விவிச்யாத³தியலத: ॥ 3 ॥

स एव = அவன் தான்,
ஸ ஏவ

कर्मवशात् = கர்மாவிற்கு வசப்பட்டு,
கர்மவஶாத்

सदा = எப்பொழுதும்,
ஸதா³

लोकद्वये = இஹலோகம் பரலோகம் இரண்டிலும்,
லோகத்³வயே

संसरेत् = சுழலுவான் (ஆகையால்),
ஸம்ஸரேத்

बोधाभासात् = அறிவின் ஆபாஸமான ஜீவனிடமிருந்து,
போ³தா⁴பா⁴ஸாத்

शुद्धबोधं = சுத்தமான அறிவான ஆத்மாவை,
ஶுத்³த⁴போ³த⁴ம்

अतियलतः = விசேஷமாக பிரயத்தினம் செய்து,
அதியலத:

विविच्यात् = பிரித்து அறியவேண்டும்.
விவிச்யாத்

அந்த சிதாபாஸன் தான் கர்மாவிற்கு வசப்பட்டு எப்பொழுதும் இஹலோகம் பரலோகம் இரண்டிலும் சுழலுகிறான். ஆகையால் அறிவின் ஆபாஸமான ஜீவனிடமிருந்து சுத்தமான அறிவான ஆத்மாவை விசேஷமாக பிரயத்தினம் செய்து பிரித்து அறியவேண்டும்.

[சுத்தமான அறிவு ஸ்வரூபமான ஆத்மா கேவலம் ஸாக்ஷியேயாகும், புத்தியில் பிரதிபலிக்கும் அறிவின் ஆபாஸமான ஜீவனே ஸம்ஸாரத்தில் சுழலுகிறுன் என்ற காரணத்தினுல் ஸம்ஸாரத்திலுள்ள ஸுகதுக்கங்களிலிருந்து விலகிக் கொள்ள நிஜனப்பவன் தன்ஜன சுத்தமான ஆத்மாவென்றே உணரவேண்டுமென்று ஏற்படுகிறது.] (3)

(அவதாரிகை) அவ்விதம் உணர்வது எப்படியென்பதை மேல் சுலோகங்களில் விளக்குகிறுர் -

जागरस्वप्नयोरेव बोधाभासविडम्बना ।
सुप्तौ तु तल्लये बोधः शुद्धो जाड्यं प्रकाशयेत् ॥ ४ ॥

ஜாக³ர ஸ்வப்னயோரேவ போ³தா⁴பா⁴ஸ விட³ம்ப³ஞ ।
ஸுப்தௌ து தல்லயே போ³த⁴: ஶுத்³தோ⁴ ஜாட்³யம் ப்ரகாஶயேத் ॥ 4 ॥

जागरस्वप्नयोरेव = ஜாக்கிரத், ஸ்வப்னம் என்ற இரண்டு
ஜாக³ர ஸ்வப்னயோரேவ நிஜலகளில்தான்,
बोधाभासविडम्बना = அறிவின் ஆபாஸமான ஜீவனின் சேஷ்டை,
போ³தா⁴பா⁴ஸ விட³ம்ப³ஞ
सुप्तौ तु = ஸுஷுப்தியிலோ,
ஸுப்தௌ து
तल्लये = அந்த ஆபாஸன் அடங்கியிருக்கும்போது,
தல்லயே
शुद्धः = சுத்தமான,
ஶுத்³த⁴:
बोधः = அறிவே,
போ³த⁴:
जाड्यं = அக்ஞானத்தை,
ஜாட்³யம்
प्रकाशयेत् = பிரகாசப் படுத்தும்.
ப்ரகாஶயேத்

ஜாக்ரத், ஸ்வப்னம் என்ற இரண்டு நிஜலகளில்தான் சிதாபாஸஞன ஜீவனின் சேஷ்டை. ஸுஷுப்தியிலோ சிதாபாஸன் அடங்கியிருக்கும்போது சுத்தமான அறிவே அக்ஞானத்தைப் பிரகாசப்படுத்தும்.

[உலகத்திலுள்ள அனுபவங்கள் யாவற்றையும் மூன்ருகப் பிரிக்கலாம். தேஹேந்திரியாதிகஜள வைத்துக்கொண்டு வெளிப் பிரபஞ்சத்துடன் வியவஹாரம் செய்வதான ஜாக்கிரத் என்பது ஒன்று. தேஹம் இந்திரியங்கள் எல்லாம் ஒடுங்கியும் வாஸஞ மயமான புத்தி மாத்திரம் இருந்துகொண்டு வாஸஜனயினுலேயே

தேஹேந்திரியாதிகளேயும் பிரபஞ்சத்தையும் உண்டுபண்ணிக் கொண்டு தனக்குள்ளேயே வியவஹரிப்பது ஸ்வப்னம் எனப்படும். இந்த புத்தியும் அடங்கி எவ்வித வியவஹாரமுமன்னியிலிருந்த போதிலும் "நான் ஸுகமாகத்தூங்கினேன், நான் எதையும் அறியவில்லை" என்று பின்னல் ஞாபகப்படுத்திச் சொல்லக்கூடியதான அனுபவம் மூன்றுவது நிஜேயான ஸுஷுப்தி எனப்படும். புத்தியில் பிரதிபலிக்கிறவனே ஆபாஸன் என்றும் அவனே ஸுகதுக்க ரூபமான ஸம்ஸாரத்தை அனுபவிக்கிறுன் என்றும் சொன்னபடியாலும் புத்தி ஜாக்கிரத்தில் தேஹேந்திரியாதிகளுடனும், ஸ்வப்னத்தில் தனித்தும் வியவஹரிக்கிறபடியாலும், ஸுகதுக்கானுபவம் இவ்விரண்டு நிஜேகளில்தான் உண்டு. ஜாக்கிரத்தில் போல வெளிப்பிரபஞ்சமும், ஸ்வப்னத்தில் போல உள் வாஸனாப்பிரபஞ்சமும் இல்லாமல் போனுலும் அனுபவத்திற்கு ஸாதனமாக ஸாமான்யமாகக் கருதப்படுகிற தேஹம், இந்திரியங்கள் புத்தி இவை யாவும் அடங்கியிருந்தும் கூட ஸுஷுப்தி தசையில் ஏற்படும் பிரஸித்தமான விலக்ஷணமான அனுபவம் எப்படி ஏற்படுகிறதென்று கவனித்துப் பார்த்தால் அந்த நிஜேயில் ஆபாஸனும் அடங்கிவிட்டபடியால் சுத்தமான அறிவு ரூபமான ஆத்மாதான் எவ்விதக்கருவியையும் அபேக்ஷிக்காமல் ஸ்வயம்பிரகாசனாய் விளங்குகிறுன் என்று தெரிகிறது. ஆனுல் புத்தியானது இல்லாமலே போய்விடாமல் பீஜரூபமாகத் தன் காரணமான அக்ஞானத்தில் அடங்கி மாத்திரம் இருப்பதால், அந்த ஸ்வயம்பிரகாச ஆத்மா இந்த அக்ஞானத்தை விளக்குகிறது. ஆத்ம ஸ்வரூபம் பிரகாசிப்ப தினால் ஸுகானுபவமும் அக்ஞானத்தை விளக்குவதினால் அக்ஞான அனுபவமும் ஸமகாலத்தில் இருக்கின்றன. அதனுலேயே "நான் ஸுகமாகத் தூங்கினேன்" என்று சொல்வதுடன் " நான் எதையும் அறியவில்லை" என்றும் சொல்ல முடிகிறது. "நான் எதையும் அறியவில்ஜே" என்று சொல்வதினுலேயே "அறியப்படும் விஷயங்கள் எதுவும் என் அறிவிற்கு விஷயமாகவில்ஜே" என்று மாத்திரம் ஏற்படுமே தவிர "அந்த ஸமயம் எனக்கு அறிவும் இல்ஜே" என்று ஏற்படாது. ஆகையால் விஷயத்தை எதிர்பாராததாயும் அக்ஞானத்தை மாத்திரம் விளக்குவதாயும் ஓர் அறிவு இருக்கிறதென்பது ஸித்தம். இவ்விதமாக ஜாக்ரத் ஸ்வப்னுவஸ்தைகளில் சேஷ்டிக்கும் ஆபாஸனேயும் ஸுஷுப்தியில் விளங்கும் சுத்த போத ஸ்வரூபனுக ஆத்மாவையும் தனித்துப் பிரித்துப்பார்க்கமுடியுமென்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறுர். ஆனுல் இதிலிருந்து சுத்தமான ஆத்மா ஸுஷுப்தியில் மட்டும் தான் பிரகாசிப்பதுபோலவும் ஜாக்ரத் ஸ்வப்னங்களில் சுத்த ஆத்மாவிற்கு பிரகாசமே இல்ஜே போலவும் தோன்றக்கூடும். அதற்காக சுத்த ஆத்மா அவ்விரண்டு அவஸ்தைகளிலும் கூட பிரகாசிக்கிறதென்றும், அவ்விரண்டு அவஸ்தைகளில் பிரகாசிக்கிறதாய்த் தோன்றுகிற ஆபாஸனுடைய பிரகாசமே வாஸ்தவத்தில் ஆத்மப்பிரகாசம்தான் என்றும், சுத்த ஆத்மாவின் ஸம்பந்தமன்னியில் ஆபாஸனுக்கு பிரகாசிக்கும் தன்மையோ பிரகாசப்படுத்தும் தன்மையோ கிடையாதென்றும் மேலால் விளக்குகிறார்.] (4)

जागरेऽपि धियस्तूष्णींभावः शुद्धेन भास्यते ।
धीव्यापाराश्च चिद्भास्याश्चिदाभासेन संयुताः ॥ ५ ॥

ஜாக³ரே(அ)பி தி⁴யஸ்தூஷ்ணீம்பா⁴வ: ஶுத்³தே⁴ன பா⁴ஸ்யதே ।
தீ⁴வ்யாபாராஸ்ச சித்³பா⁴ஸ்யாஸ் சிதா³பா⁴ஸேன ஸம்யுதா: ॥ 5 ॥

जागरे अपि = ஜாக்கிரத் காலத்திலும்கூட,

ஜாக3ரே அபி

धियः तूर्णीं भावः = புத்தியானது எவ்வித வியாபாரமும் அன்னியில் இருப்பது,

தி4ய: தூஷ்ணீம் பா4வ:

शुद्धेन = சுத்தபோத ஸ்வரூபனுன ஆத்மாவினுல்,

ஶுத்3தே4ன

भास्यते = விளக்கப்படுகிறது,

பா4ஸ்யதே

धीव्यापाराश्च = புத்தியின் எல்லா வியாபாரங்களும்கூட,

தீ4வ்யாபாராஶ்ச

चिद्भास्याः = சுத்த அறிவினுலேயே விளக்கப்படுகின்றன; (ஆனுல் அந்த ஸமயம் அவைகள்),

சித்3பா4ஸ்யா:

चिदाभासेन = அறிவின் ஆபாஸத்துடன்,

சிதா3பா4ஸேன

संयुताः = கூடியிருப்பவைகள்.

ஸம்யுதா:

ஜாக்ரத் காலத்திலும் கூட புத்தியானது எவ்வித வியாபாரமும் அன்னியில் இருப்பது சுத்தபோத ஸ்வரூபனுன ஆத்மாவினுல் தான் விளக்கப்படுகிறது. அறிவின் ஆபாஸத்துடன் கூடிய புத்தியின் எல்லா வியாபாரங்களும் கூட சுத்த அறிவினுலேயே விளக்கப்படுகின்றன.

[தேஹேந்திரியாதிகளின் ஸம்பந்தமன்னியில் சுத்த அறிவு ஸ்வரூபமாய் ஆத்மா இருப்பதை உணர்வதற்கு ஸுஷுப்தி வரையில் போகவேண்டுமென்பது அவசியமில்லை. ஜாக்கிரத் அவஸ்தையிலேயே உணர முடியுமென்கிறுர். காமக்குரோ தாதிகளோ, ஸங்கல்ப விகல்பாதிகளோ எவ்வித வியாபாரமுமன்னியில் ஜாக்ரத் காலத்திலேயே சில ஸமயம் புத்தி நின்றுவிடும். அந்த ஸமயம் "இப்பொழுது என் புத்தி எவ்வித வியாபாரமு மன்னியில் நிச்சலமாக இருக்கிறது" என்று உணர்வது ஆத்மாவேயாகும். ஏனென்றுல் இவ்வறிவிற்கு புத்தி விஷயமாக ஆகிவிட்டது; ஆகவே இவ்வறிவிற்கு புத்தி அறிபவதாகவாவது ஸாதனமாகவாவது இருக்க முடியாது. இவ்விதம் புத்தி நிச்சலமாயிருக்கும்போது சுத்தமான ஆத்மா பிரகாசிக்கி றது என்று சொன்னதினுல் புத்தி நிச்சலமில்லாமல் வியவஹரிக்கும்போது சுத்த ஆத்மாவை அறியமுடியாதோவென்ற ஸந்தேஹம் ஏற்படக்கூடியது. அதற்கிடமன் னியில் புத்தி சேஷ்டிக்கும்போதும் அவ்வாத்மாவை அறியலாமென்று காட்டுகிறுர். புத்தியோ அதன் சேஷ்டைகளோ யாவற்றும் ஜடமே, அவைகளுக்குப் பிரகாசிக்கும் தன்மை கிடையாது. அவைகள் பிரகாசிக்க வேண்டுமானுல் பிரகாசத்தன்மையுள்ள வேறொன்றுடன் கலந்தேயாக வேண்டும். அவ்விதம் கலப்பது ஆபாஸ அறிவு. அந்த ஆபாஸ அறிவிற்குப் பிரகாசிக்கும் தன்மையை கொடுப்பது சுத்த அறிவு ஸ்வரூப மான ஆத்மாவேயாகையால் ஆபாஸத்துடன் கலந்த புத்தியின் வியாபாரங்களுக்கு

பிரகாசிக்கும் தன்மையைக் கொடுப்பதும் அந்த சுத்த அறிவேயாகுமென்பதில் ஸந்தேஹிக்க இடமில்லை. ஆகையால் புத்தியின் சேஷ்டைகளையோ சேஷ்டை யின்மையையோ இரண்டையும் வாஸ்தவமாகப் பிரகாசப்படுத்துவது சுத்தமான ஆத்மாவேதான்.] **(5)**

वन्हितप्तजलं तापयुक्तं देहस्य तापकम् ।
चिद्भास्या धीस्तदाभासयुक्ताऽन्यं भासयेत् तथा ॥ ६ ॥

வன்ஹிதப்தஜலம் தாபயுக்தம் தே³ஹஸ்ய தாபகம் ।
சித்³பா⁴ஸ்யா தீ⁴ஸ்ததா³பா⁴ஸயுக்தா(அ)ன்யம் பா⁴ஸயேத் ததா² ॥ 6 ॥

वन्हितप्तजलं = நெருப்பினுல் சூடுஏறிய ஜலம்,
வன்ஹிதப்தஜலம்
तापयुक्तं = சூடோடு கூடினதாய்,
தாபயுக்தம்
देहस्य = தேஹத்திற்கு,
தே³ஹஸ்ய
तापकम् = சூட்டைக் கொடுக்கிறது,
தாபகம்
तथा = அதேமாதிரி,
ததா²
धीः = புத்தியானது,
தீ⁴:
चिद्भास्या = சுத்த அறிவினுல் பிரகாசிக்கப்பட்டு,
சித்³பா⁴ஸ்யா
तदाभासयुक्ता = அவ்வறிவின் ஆபாஸத்துடன் கூடியதாக
ததா³பா⁴ஸயுக்தா இருந்துகொண்டு,
अन्यं = வேறு பதார்த்தத்தை,
அன்யம்
भासयेत् = பிரகாசப்படுத்தும்.
பா⁴ஸயேத்

நெருப்பினுல் சூடு ஏறிய ஜலம் சூடோடு கூடினதாய் தேஹத்திற்கு சூட்டைக் கொடுக்கிறது. அதேமாதிரி, புத்தியானது சுத்த அறிவினால் பிரகாசிக்கப்பட்டு அவ்வறிவின் ஆபாஸத்துடன் கூடியதாக இருந்துகொண்டு வேறு பதார்த்தத்தை பிரகாசப்படுத்தும்.

[புத்தி ஸ்வபாவத்தில் ஜடமாயிருந்தால் விஷயங்களை அறியும் யோக்கியதை அதற்கு எப்படி ஏற்பட்டதென்பதை விளக்க திருஷ்டாந்தம் சொல்கிருர். ஜலத்தின்

ஸ்வபாவம் குளிர்ச்சி. ஆனாலும் நெருப்பின் ஸம்பந்தத்தினால் வெந்நீராக ஆகிவிட்டபிறகு நம் உடம்பில் ஸம்பந்தப்படும்போது சுடுகிறது. "ஜலம் சுடுகிறது" என்று வியவஹாரமிருந்தபோதிலும வாஸ்தவத்தில் சுடுவது ஜலத்தில் ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கும் அக்னியேயாகும். அப்படியே புத்தியானது ஜடமாயிருப்பதால் அறியும் தன்மையோடு கூடின ஆத்மாவின் ஸம்பந்தத்தினால் “புத்தி அறிகிறது” என்ற வியவஹாரம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் புத்தி அறியும்போதே அதற்கு ஸ்வயமாக அறியும் தன்மை கிடையாததினால் எதனுடன் கலந்துகொண்டதால் அறியும் தன்மை யுள்ளது போல் தோன்றுகிறதோ அதுவே ஆத்மாவென்று ஜாக்கிரத் நிலையிலேயே உணரலாம்.] **(6)**

(அவதாரிகை) இவ்விஷயத்தையே இன்னமும் விஸ்தாரமாக மேலால் விளக்குகிறார்: -

रूपादौ गुणदोषादिविकल्पा बुद्धिगाः क्रियाः ।
ताः क्रिया विषयैः सार्धं भासयन्ती चितिर्मता ॥ ७ ॥

ரூபாதௌ³ கு³ணதோ³ஷாதி³விகல்பா பு³த்³தி⁴கா³: க்ரியா: ।
தா: க்ரியா விஷயை: ஸார்த⁴ம் பா⁴ஸயந்தீ சிதிர்மதா ॥ 7 ॥

रूपादौ = ரூபம் முதலானவைகளில்,
ரூபாதௌ³

गुणदोषादिविकल्पाः = குணம் தோஷம் முதலான விகல்பங்கள்,
கு³ணதோ³ஷாதி³விகல்பா:

बुद्धिगाः = புத்தியிலுள்ள,
பு³த்³தி⁴கா³:

क्रियाः = வியாபாரங்களாகும்,
க்ரியா:

विषयैः सार्धं = விஷயங்களோடு சேர்த்து,
விஷயை: ஸார்த⁴ம்

ताः = அந்த,
தா:

क्रियाः = வியாபாரங்களை,
க்ரியா:

भासयन्ती = பிரகாசப்படுத்துவது,
பா⁴ஸயந்தீ

चितिः = அறிவு,
சிதி:

मता = எனப்படும்.
மதா

ரூபம் முதலானவைகளில் குணம் தோஷம் முதலான விகல்பங்கள் புத்தியிலுள்ள வியாபாரங்களாகும். விஷயங்களோடு சேர்த்து அந்த வியாபாரங்களை பிரகாசப்படுத்துவது அறிவு எனப்படும்.

[ஆகாசம், வாயு, தேஜஸ், ஜலம், பிருதிவி என்ற ஐந்து பூதங்களும் அறிவிற்கு எட்டும்போது சப்தம், ஸ்பர்சம், ரூபம், ரஸம், கந்தம் என்ற ஐந்து விஷயங்களாகின்றன. அவ்விஷயங்களின் ஸ்வரூபத்தில் நல்லது, கெட்டது, தள்ளத்தகுந்தது, எடுத்துக் கொள்ளத்தகுந்தது முதலான அம்சங்கள் கிடையாது. ஆனால் அவைகள் வாஸனையோடு கூடிய புத்திக்கு விஷயமாகும்போது அவைகள் இவ்வித அம்சங்கள் உள்ளவைகளாகத் தோன்றுகின்றன. இத்தோற்றங்களெல்லாம் விஷயங்களைச் சேர்ந்தவையல்ல; புத்தியையே சேர்ந்தவை. புளிப்பு யாருக்கும் புளிப்பாகவே இருந்தபோதிலும் ஒருவனுக்கு விரும்பத்தக்கதாகவும் இன்னொருவனுக்கு வெறுக்கத்தக்கதாகவும் இருப்பதற்குக்காரணம் அவரவர்களின் புத்தியிலுள்ள ஸம்ஸ்காரங்கள் தான். புளிப்பு என்று நமக்கு எடுத்துக்காட்டுவதும் ஆத்மாதான்; அது நல்லது கெட்டது என்று எடுத்துக்காட்டுவதும் ஆத்மாதான். புளிப்பு முதலானதைத் தெரிவிக்கும் இந்திரியங்களோ, நல்லது கெட்டது முதலானதைத் தெரிவிக்கும் புத்தியோ இரண்டும் ஜடமானதினால் அவைகளுக்குத் தெரிவிக்கும் தன்மை தானாகக் கிடையாததினால் அத்தன்மையை அவைகளில் தோற்றவைத்தது ஆத்மா வென்று அறியவேண்டும்] **(7)**

रूपाच्च गुणदोषाभ्यां विविक्ता केवला चितिः ।
सैवानुवर्तते रूपरसादीनां विकल्पने ॥ ८ ॥

ரூபாச்ச கு³ணதோ³ஷாப்⁴யாம் விவிக்தா கேவலா சிதி: ।
ஸைவானுவர்ததே ரூபரஸாதீ³னாம் விகல்பனே ॥ 8 ॥

रूपाच्च = ரூபத்திலிருந்தும்,

ரூபாச்ச

गुणदोषाभ्यां = குணதோஷங்களிலிருந்தும்,

கு³ணதோ³ஷாப்⁴யாம்

विविक्ता = தனித்து வேறுபட்டதாக இருப்பது,

விவிக்தா

केवला = சுத்தமான,

கேவலா

चितिः = அறிவு,

சிதி:

सा एव = அதுவேதான்,

ஸா ஏவ

रूपरसादीनां = ரூபம் ரஸம் முதலானவை விஷயமாக,

ரூபரஸாதீ³னாம்

विकल्पने = விகல்பம் செய்யும்போது,

விகல்பனே

अनुवर्तते = தொடர்ந்து இருந்து வருகிறது.

அனுவர்ததே

ரூபத்திலிருந்தும் குண தோஷங்களிலிருந்தும் தனித்து வேறுபட்டதாக இருப்பது சுத்தமான அறிவு. அதுவேதான் ரூபம் ரஸம் முதலானவை விஷயமாக விகல்பம் செய்யும்போது துடர்ந்து இருந்து வருகிறது.

["இது மஞ்சள் நிறம்" என்று ரூபத்தை அறிவதிலும் "இது நன்குயிருக்கிறது" என்று குணத்தை அறிவதிலும் பொதுவாயிருக்கிற அறிவு அறியப்படும் ரூபாதிகளா கவாவது குணதோஷங்களாகவாவது ஆகாது; அவைகளுக்கு வேறுபட்டே நிற்கும். அப்படியே "நான் ரூபத்தை அறிகிறேன்", "நான் ரஸத்தை அறிகிறேன்" என்றெல்லாம் உணரும்போது அவ்வறிவு ரூப ரஸாதிகளுக்கு வேறுக இருந்து கொண்டு அவைக ளின் அனுபவ காலத்திலும் ஊடுருவிச் சென்றுகொண்டேயிருக்கிற தென்று தெரிகிறது. ரூபத்தை அறியும்போது ரஸம் இல்லை; ரஸத்தை அறியும்போது ரூபம் இல்லை; ஆனுலும் இரண்டு காலத்திலும் அறிவு மாத்திரம் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. அறிவிற்கு விஷயமான பதார்த்தங்கள் வேறுபட்டுக்கொண்டே யிருந்தபோதிலும் அவைகளை விஷயீகரிக்கும் அறிவு மாத்திரம் வேறுபடாமல் ஒரே ரீதியாக இருந்து வருகிறது. இவ்விஷயத்தை நன்கு தெளிவுபடுத்துவதற்காக மேல் சுலோகங்களில் திருஷ்டாந்தம் கூறப்படுகிறது.] **(8)**

क्षणे क्षणेऽन्यथाभूता धीविकल्पाश्चितिर्न तु ।
मुक्तासु सूत्रवद् बुद्धिविकल्पेषु चितिस्तथा ॥ ९ ॥

க்ஷணே க்ஷணே(அ)ன்யதா²பூ⁴தா தீ⁴விகல்பாஶ்சிதிர்ன து ।
முக்தாஸு ஸூத்ரவத்³ பு³த்³தி⁴ விகல்பேஷு சிதிஸ்ததா² ॥ 9 ॥

धीविकल्पाः = புத்தியின் விகல்பங்கள்,

தீ⁴விகல்பா:

क्षणे क्षणे = ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும்,

க்ஷணே க்ஷணே

अन्यथाभूताः = வெவ்வேறுக இருப்பவைகள்,

அன்யதா²பூ⁴தா:

चितिः तु = அறிவு மாத்திரம்,

சிதி: து

न = அப்படியல்ல,

ந

मुक्तासु = முத்துக்களுக்குள்,

முக்தாஸு

सूत्रवत् = கயிறுபோல,
ஸூத்ரவத்

तथा = அப்படியே,
ததா2

बुद्धिविकल्पेषु = புத்தியின் விகல்பங்களில்,
பு3த்3தி4 விகல்பேஷு

चिति: = அறிவு. (இருக்கிறது.)
சிதி:

புத்தியின் விகல்பங்கள் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் வெவ்வேறுக இருப்பவை கள். அறிவு மாத்திரம் அப்படியல்ல. முத்துக்களுக்குள் கயிறு இருப்பதுபோல புத்தி யின் விகல்பங்களில் அறிவு இருக்கிறது.

[முத்துமாலையில் முத்துக்கள் பலவாக இருந்தபோதிலும் எல்லா முத்துக்களி லும் கோர்க்கப்பட்டுள்ள நூல் ஒன்றுதான். இதுபோல புத்தியின் விகல்பங்கள் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் வெவ்வேறுக வந்துகொண்டிருந்தபோதிலும் எல்லா விகல்பங்களிலும் ஊடுருவியுள்ள அறிவு ஒன்றுதான்.] **(9)**

(அவதாரிகை) இவ்விதமாக ஸகல புத்தி விருத்திகளிலும் பிரகாசிப்பது ஆத்ம சைதன்யம்தான் என்றிருந்தால், அது ஏன் ஸ்பஷ்டமாகத் தெரியவில்லையென்று ஏற்படக்கூடிய ஸந்தேஹத்திற்கு முத்துமாலை திருஷ்டாந்தத்திலேயே ஸமாதா னம் கூறுகிறுர்: -

मुक्ताभिरावृतं सूत्रं मुक्तयोर्मध्य ईक्ष्यते ।
तथा वृत्तिविकल्पैश्चित् स्पष्टा मध्ये विकल्पयोः ॥ १० ॥

முக்தாபி4ராவ்ருதம் ஸூத்ரம் முக்தயோர் மத்4ய ஈக்ஷ்யதே ।
ததா2 வ்ருத்தி விகல்பைஶ்சித் ஸ்பஷ்டா மத்4யே விகல்பயோः ॥ 10 ॥

सूत्रं = கயிறு,
ஸூத்ரம்

मुक्ताभि: = முத்துக்களினுல்,
முக்தாபி4:

आवृतं = மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனுல்,
ஆவ்ருதம்

मुक्तयो: = ஒரு முத்துக்கும் அடுத்த முத்துக்கும்,
முக்தயோ:

मध्ये = இடையில்,
மத்4யே

ईक्ष्यते ஈக்ஷ்யதே	=	காணப்படுகிறது,
तथा ததா²	=	அப்படியே,
वृत्तिविकल्पै வ்ருத்தி விகல்பை	=	வெவ்வேறுன புத்திவிருத்திகளினுல்,
चित् சித்	=	அறிவு (மறைக்கப்பட்ட போதிலும்),
विकल्पयोः விகல்பயோ:	=	ஒரு விருத்திக்கும் அடுத்த விருத்திக்கும்,
मध्ये மத்⁴யே	=	இடையில்,
स्पष्टा ஸ்பஷ்டா	=	ஸ்பஷ்டமாக (காணப்படும்.)

கயிறு முத்துக்களினுல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனுல் ஒரு முத்துக்கும் அடுத்த முத்துக்கும் இடையில் காணப்படுகிறது. அப்படியே வெவ்வேறுன புத்தி விருத்திகளினுல் அறிவு மறைக்கப்பட்டபோதிலும் ஒரு விருத்திக்கும் அடுத்த விருத்திக்கும் இடையில் ஸ்பஷ்டமாகக் காணப்படும்.

[ஆத்மாவை ஜாக்கிரத் காலத்தில் எவ்விதம் உணர்வதென்றுல் புத்தி சேஷ்டிக் காமலிருக்கும்போது காணலாம் என்று 5 வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. ஆனுல் புத்தியானது எப்பொழுதும் ஏதேனும் ஒரு விருத்தியில் மாறி மாறி ஈடுபட்டு க்கொண்டேயிருக்கிறபடியால் அது சேஷ்டிக்காக ஸமயத்தைக் காணவில்லையே யென்றுல், அது சேஷ்டித்துக்கொண்டிருக்கும் போதே, அதற்கு ஸ்வயமாக சேஷ்டிக் கும் தன்மை கிடையாததால் அதை சேஷ்டிக்கும்படி செய்துகொண்டும் அந்த சேஷ்டைகள் எவ்விதமாக மாறுபட்டாலும் தான்மாத்திரம் மாறுபடாமலே இருந்து கொண்டும் இருக்கிற அறிவே ஆத்மாவென்று அறியலாமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது புத்தி சேஷ்டிக்காத ஸமயமே கிடையாதென்று நினைப்பது தவறு என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறுர். பலவிதமான அநேக முத்துக்களைச் சேர்த்து ஒரு மாலை செய்திருந்தாலும், அந்த முத்துக்களுக்கு வேறுக இருந்து கொண்டு, எல்லா முத்துக்களிலும் ஊடுருவிச்சென்று, அம்முத்துக்களையெல்லாம் ஒன்றுசேர்த்து முத்துமாலை என்ற வியவஹாரத்திற்கு யோக்கியமாய் செய்துகொடுப்பது உள் மறைந்துள்ள கயிறு என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அக்கயிறு இருப்பதை அனுமானத் தினுல் ஊஹிப்பதுடன் பிரத்யக்ஷமாகவும் காணலாமென்று, ஒரு முத்துக்கும் அடுத்த முத்துக்கும் மத்தியிலுள்ள இடைவெளியை நன்கு கவனிக்கச் சொல்கிறுர். அந்த இடை வெளியில் கயிறு புலப்படும் இடைவெளி தெரியாமலே முத்துக்கள் மிகவும் நெருக்கமாகக் கோர்க்கப்பட்டிருந்தாலும் கூட முத்துக்கள் வேவ்வேறுக வேயிருப்பதால் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு அவைகளை விலக்கிப்பார்த்தால் கயிறு தெரியவரும். அம்முத்துக்களை எவ்வளவு நேரம் விலக்கிக்கொண்டிருக்கிறேமோ

அவ்வளவு நேரம் கயிறு நன்றுகத் தெரிந்துகொண்டேயிருக்கும். அப்படியேதான் ஸகல புத்தி விருத்திகளிலும் வியாபித்திருக்கிற போதஸ்வரூபமான ஆத்மாவை அந்த விருத்திகள் மறைப்பதாகத் தோன்றினபோதிலும் ஒரு விருத்திக்கும் அடுத்த விருத்திக்கும் மத்தியில் ஆத்மாவைக்காணலாமென்றும் அந்த இடைவெளியை அதிகப்படுத்தப்படுத்த ஆத்மா நன்கு விளங்குமென்றும் மேலால் சொல்கிறுர்.] **(10)**

नष्टे पूर्वविकल्पे तु यावदन्यस्य नोदयः ।
निर्विकल्पक चैतन्यं स्पष्टं तावद्विभासते ॥ ११ ॥

நஷ்டே பூர்வவிகல்பே து யாவத³ன்யஸ்ய நோத³ய: ।
நிர்விகல்பக சைதன்யம் ஸ்பஷ்டம் தாவத்³விபா⁴ஸதே ॥ 11 ॥

पूर्वविकल्पे = முந்தின விகல்பமானது,
பூர்வவிகல்பே
नष्टे तु = நசித்துப்போயும்,
நஷ்டே து
अन्यस्य = வேறு விகல்பத்தினுடைய,
அன்யஸ்ய
उदयः = உத்பத்தியானது,
உத³ய:
यावत् = எதுவரையில்,
யாவத்
न = ஏற்படவில்லையோ,
ந
तावत् = அதுவரை,
தாவத்
निर्विकल्पक चैतन्यं = எவ்வித விகல்பமுமற்ற சுத்த சைதன்யமானது,
நிர்விகல்பக சைதன்யம்
स्पष्टं = தெளிவாக,
ஸ்பஷ்டம்
विभासते = பிரகாசிக்கும்.
விபா⁴ஸதே

முந்தின விகல்பம் மறைந்து அடுத்த விகல்பம் உண்டாவதற்கு முன் நடுவில் எவ்வித விகல்பமுமற்ற சுத்த சைதன்யம் தெளிவாக பிரகாசிக்கும்.

[முத்துக்கள் கைக்கு அகப்படக்கூடிய பதார்த்தங்களாயிருப்பதால் இரண்டு முத்துக்களைக் கைகளால் பிடித்துக்கொண்டு விலக்கிவிட்டு மத்தியில் உள்ள இடைவெளியில் கயிற்றைப் பார்க்க முடிகிறது. புத்தி விருத்திகள் அதிஸூக்ஷ்மமா

யிருப்பதால் அவைகளை எப்படி விலக்கிப் பார்க்க முடியும் என்ற ஸந்தேஹத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்கிறார். புத்தி விருத்திகள் வெவ்வேறு என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஒரு விருத்தியிருக்கும் போது மற்றொரு விருத்திக்கு இடம் கிடையாது. ஆகையால் இரண்டாவது விருத்தி ஏற்படவேண்டுமானால் முந்தின விருத்தி பூராவும் நசித்திரு க்கவேண்டும். ஆக முந்தின விருத்தி நசித்த க்ஷணத்திற்கும் அடுத்த விருத்தி உண்டாகும் க்ஷணத்திற்கும், மத்தியில் இரு விருத்திகளும் இல்லாமல் ஒரு க்ஷண மாவது இருந்தே தீரவேண்டும். அந்தக் காலம் அதிஸ்வல்பமாயிருப்பதால் நாம் உணரமுடியாமலிருக்கலாம் ஸ்வல்பமாயிருக்கும் காரணத்தினால் அந்த மத்யக்ஷ ணம் கிடையவே கிடையாதென்று மறுக்கமுடியாது, மேலே விட்டெறிந்த கல் எறிந்த வேகமிருக்கும் வரையில் மேலே போய்க்கொண்டேயிருக்கும். அந்த வேகம் தீர்ந்தவுடன் மேலே போவது நின்றுவிடும். ஆனால் கல் அங்கேயே ஆகாசத்தில் நின்றுவிடாது. பூமியின் ஆகர்ஷண் சக்தியினால் இழுக்கப்பட்டு கீழேவிழவாரம் பிக்கும். மேலே போவது நின்று கீழே விழவாரம்பிக்காமல் ஒரு க்ஷணம் நிச்சலமா யிருப்பதாகத் தெரியவரும். அதே மாதிரி ஒரு புத்தி விருத்தி நசித்து அடுத்த புத்திவிருத்தி உதயமாகாமல் இருக்கும் க்ஷணத்தில் ஸகல விருத்திகளுக்கும் ஆதாரமாயுள்ள நிர்விகல்பகமான ஆத்ம சைதன்யம் நன்கு பிரகாசிக்கும்.] **(11)**

(அவதாரிகை) ஒரு விருத்திக்கும் அடுத்த விருத்திக்கும் மத்தியிலுள்ள இடைவெளியை அப்பியாஸத்தினால் அதிகப்படுத்த முடியும் என்பதையும் அதிகப் படுத்தப்படுத்த ஆத்ம ஸாக்ஷாத்காரம் நீடித்திருக்குமென்பதையும் இனி உபதேசிக் கிறார்: -

एकद्वित्रिक्षणेष्वेवं विकल्पस्य निरोधनम् ।
क्रमेणाभ्यस्यतां यत्नाद् ब्रह्मानुभवकाङ्क्षिभिः ॥ १२ ॥

ஏக த்³வி த்ரி க்ஷணேஷ்வேவம் விகல்பஸ்ய நிரோத⁴னம் ।
க்ரமேணாப்⁴யஸ்யதாம் யத்நாத்³ ப்³ரஹ்மானுப⁴வகாங்க்ஷிபி⁴: ॥ 12 ॥

एवं **ஏவம்**	=	இவ்விதமாக,
ब्रह्मानुभवकाङ्क्षिभिः **ப்³ரஹ்மானுப⁴வகாங்க்ஷிபி⁴:**	=	பிரஹ்மத்தை அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறவர்க ளால்,
विकल्पस्य **விகல்பஸ்ய**	=	விகல்பத்தின்,
निरोधनम् **நிரோத⁴னம்**	=	நிறுத்தலானது,
एकद्वित्रिक्षणेषु **ஏகத்³வித்ரிக்ஷணேஷு**	=	ஒரு க்ஷணம், இரண்டு க்ஷணம், மூன்று க்ஷணம் என்று,
क्रमेण **க்ரமேண**	=	கிரமமாக,

यत्नात् = மிகப்பிரயத்தனத்துடன்,

யத்நத்

अभ्यस्यतां = அப்பியஸிக்கப்படவேண்டும்.

அப்⁴யஸ்யதாம்

இவ்விதமாக பிரஹ்மத்தை அனுபவிக்க ஆசைப்படுகிறவர்கள் ஒருக்ஷணம், இரண்டு க்ஷணம், மூன்று க்ஷணம் என்று கிரமமாக மிகப்பிரயத்தனத்துடன் விகல்பம் ஏற்படாமல் தடை செய்வதை அப்பியஸிக்கவேண்டும்.

[இதுவரை புத்திக்கும் புத்தி விருத்திகளுக்கும் வேறுபட்டதாய், அவைகளுக்கு ஸாக்ஷியாய், சுத்த அறிவுஸ்வரூபமாய், இருப்பது ஆத்மா என்றும் அதை ஸாக்ஷாத் கரிக்கும் விதம் எப்படி யென்றும் சொல்லிவந்த ஸ்ரீமத் ஆசார்யார் இந்த சுலோகத்தில் முன் சொன்ன கிரமம் பிரஹ்மானுபவத்தை வேண்டுபவர்களால் அனுஷ்டிக்க வேண்டியது என்று சொல்வதினுலேயே இதுவரை சொன்னகிரமத்தையனுஸரித்து ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்படும் ஆத்மாவும், பிரஹ்மமும் ஒன்றே என்று காட்டுகிறுர்.] **(12)**

सविकल्पकजीवोऽयं ब्रह्म तन्निर्विकल्पकम् ।
अहं ब्रह्मेति वाक्येन सोऽयमर्थोऽभिधीयते ॥ १३ ॥

ஸவிகல்பக ஜீவோ(அ)யம் ப்³ரஹ்ம தந்நிர்விகல்பகம் ।
அஹம் ப்³ரஹ்மேதி வாக்யேன ஸோ(அ)யமர்தோ²(அ)பி⁴தீ⁴யதே ॥ 13 ॥

अयं = இது,

அயம்

सविकल्पकजीव: = விகல்பத்தோடு கூடின ஜீவன்,

ஸவிகல்பகஜீவ:

तत् = அது,

தத்

निर्विकल्पकम् = விகல்பமேயில்லாத,

நிர்விகல்பகம்

ब्रह्म = பிரஹ்மம்,

ப்³ரஹ்ம

सा: = அந்த,

ஸா:

अयं = இந்த,

அயம்

अर्थ: = விஷயமானது,

அர்த²:

अहं = நான்,

அஹம்

ब्रह्म = பிரஹ்மம்,

ப்³ரஹ்ம

इति = என்ற,

இதி

वाक्येन = வாக்கியத்தினுல்,

வாக்யேன

अभिधीयते = சொல்லப்படுகிறது.

அபி⁴தீ⁴யதே

இது விகல்பத்தோடு கூடின ஜீவன். அது விகல்பமே இல்லாத பிரஹ்மம். அந்த இந்த விஷயமானது நான் பிரஹ்மம் என்ற வாக்கியத்தினுல் சொல்லப்படு கிறது.

[பிரஹ்மானுபவம் வேண்டுமென்று நிஜனக்கிறவர்கள் ஜீவனின் வாஸ்தவ மான ஸ்வரூபத்தை அனுஸந்தானம் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னதற்குக் காரணம் ஜீவனின் வாஸ்தவ ஸ்வரூபமும் பிரஹ்மமும் ஒன்றே என்பான். ஆனுல் ஜீவன் என்றும் பிரஹ்மம் என்றும் தனித்தனியாக ஏன் வியவஹாரம் ஏற்பட்டிருக் கிறது என்று கேட்டால் வாஸ்தவத்தில் ஒரே பதார்த்தத்தை விகல்பத்துடன் (ஸாதார ணமாக புத்தி விருத்தியுடன்) ஸம்பந்தித்து வியவஹரிக்கும்போது ஜீவன் என்றும் அவ்வித ஸம்பந்தமில்லாமல் வியவஹரிக்கும்போது பிரஹ்மம் என்றும் தனித்தனி பெயர்கள் ஏற்படுகின்றன. இதனுல் குறிக்கப்படும் வஸ்துவினிடத்தில் வேற்றுமை ஏற்பட்டுவிடாது. ஒருவன் தன் தகப்பனுரால் புத்திரன் என்று வியவஹரிக்கப்பட்டும், அவன் குழந்தையால் பிதா என்று வியவஹரிக்கப்பட்டும், இருப்பதால் அவன் வெவ்வேறு மனிதனுக ஆகிவிடமாட்டான். அவனுடைய ஸ்வரூபம் இவ்விரண்டு வியவஹாரங்களினுலும் பாதிக்கப்படாமல் எப்பொழுதும் ஒரே ரீதியாகத்தான் இருந்து வருகிறது. அப்படியே ஜீவன் என்று அழைக்கப்படுவதும் பிரஹ்மம் என்று அழைக்கப்படுவதும் ஸ்வரூபத்தில் வேற்றுமை யற்று சுத்த சைதன்ய ரூபமாகவே இருந்து வருகிறது. இந்தத் தத்வத்தைத்தான் உபநிஷத்துக்கள் "நான் பிரஹ்மம்" “அதுவே நீ" முதலான மஹா வாக்கியங்களினுல் உபதேசிக்கின்றன. அந்த வாக்கியங்களிலிருந்து இந்தத் தாத்பர்யம் எப்படிக் கிடைத்ததென்பதைப்பற்றி இந்த சிறிய பிரகரணத்தில் விஸ்தரிக்கவில்ஜல. அதுதான் மஹா வாக்கியங்களின் தாத்பர் யமென்பதை ஸந்தேஹமன்னியில் சிரத்தையுடன் ஏற்றுக்கொண்டு அதை அனுபவ த்திற்குக் கொண்டுவரவேண்டிய தற்குள்ள வழியை மாத்திரம் இங்கு ஆசார்யார் எடுத்துக்காட்டுகிறுர்.] **(13)**

सविकल्पकचिद्योऽहं ब्रह्मकं निर्विकल्पकम् ।
स्वतः सिद्धा विकल्पास्ते निरोद्धव्याः प्रयत्नतः ॥ १४ ॥

ஸவிகல்பகசித்³யோ(அ)ஹம் ப்³ரஹ்மகம் நிர்விகல்பகம் ।
ஸ்வத: ஸித்³தா⁴ விகல்பாஸ்தே நிரோத்³த⁴வ்யா: ப்ரயத்னத: ॥ 14 ॥

य: **ய:**	=	எந்த,
अहं **அஹம்**	=	நான்,
सविकल्पकचित् **ஸவிகல்பகசித்**	=	விகல்பத்தோடு கூடின் சைதன்யமோ (அந்த நானே),
एकं **ஏகம்**	=	ஒன்ருய்,
निर्विकल्पकम् **நிர்விகல்பகம்**	=	விகல்பமற்றதாயுள்ள,
ब्रह्म **ப்³ரஹ்ம**	=	பிரஹ்மம்,
स्वत: **ஸ்வத:**	=	தாஞகவே,
सिद्धा **ஸித்³தா⁴**	=	ஏற்படுகிற,
ते **தே**	=	அந்த,
विकल्पा: **விகல்பா:**	=	விகல்பங்கள்,
प्रयत्नत: **ப்ரயத்னத:**	=	பிரயத்தினத்தின்பேரில்,
निरोद्धव्या: **நிரோத்³த⁴வ்யா:**	=	தடுக்கப்படவேண்டியவைகள்.

எந்த நான் விகல்பத்தோடு கூடின சைதன்யமோ அந்த நானே ஒன்ருய் விகல்பமற்றதாயுள்ள பிரஹ்மம், தாஞகவே ஏற்படுகிற அந்த விகல்பங்கள் பிரயத்தினத்தின் பேரில் தடுக்கப்படவேண்டியவைகள்.

[ஜீவனும் பிரஹ்மமும் ஸ்வரூபத்தில் ஒன்ருகவேயிருந்தால் இவ்வைக்யத்தை உணரவிடாமல் செய்வது எது? அந்தத் தடையை எப்படி நிவிருத்தி செய்வது? என்ற கேள்விகள் எழுகின்றன வேருகத் தோன்றுவதற்குக் காரணமான விகல்பங்கள் தான் தடை, அவைகளை தலை தூக்காமல் செய்வதே ஸாதனம், என்று பதில் கூறுகிருர். அந்த விகல்பங்கள் தான் ஏன் ஏற்படுகின்றன? என்ற மேல்க் கேள்விக்கு "தாஞகவே ஏற்படுகின்றன" என்று ஆசார்யார் பதில் சொல்கிருர். இது ஒரு

ஸமாதானமாவென்று தோன்றும். ஆனுல் இதுதான் வாஸ்தவமான ஸமாதானம். இவ்விதம் சொல்லாமல், விகல்பம் ஏற்படுவதற்கு வேறு ஒரு காரணத்தைக் குறிப் பிட்டால், அக்காரணத்திற்குக் காரணம் என்ன என்று மறுபடியும் கேட்கத் தோன்றும். அதற்கும் காரணம் சொன்னுல், அந்தக் காரணத்திற்கும் வேறு காரணம் தேவை யாகும். இவ்விதமாக முடிவே இல்லாமல் கேள்வியும் பதிலும் போய்க்கொண்டே யிருக்கும். இதை “அனவஸ்தை” என் தோஷமாகக் கருதுவார்கள். இதற்கிடமன்னி யில் "தானுகவே" என்று மேல் கேள்விகளுக்கு இடமன்னியில் ஆசார்யார் முற்றுப்போட்டுவிடுகிருர். வேப்பங்காய் ஏன் கசக்கிறது என்ருல் அதில் கசப்பு அம்சங்கள் நிரம்ப இருக்கின்றன என்று பதில் சொல்லலாம். அந்த அம்சங்கள் ஏன் அங்கே வந்தன என்று மறுபடியும் கேட்கவாரம்பித்தால் மேல் மேலும் கேள்விகள் கிளம்பிக்கொண்டேயிருக்கும். இதற்கு இடமன்னியில் "வேப்பங்காய் கசப்பதற்குக் காரணம் அதன் ஸ்வபாவம் கசப்பாயிருப்பதால்" என்று சொல்லிவிட்டால் மேல் கேள்விக்கு இடம் கிடையாது. அதே ரீதியாக, விகல்பங்கள் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் “தானுகவே ஏற்படுகின்றன" என்கிருர். இதையே ஸ்வபாவம் என்றும், பிரகிருதி என்றும் மாயை என்றும், அவித்யை என்றும், சக்தி என்றும், பலவாருக சாஸ்திரங் கள் வியவஹரிக்கின்றன. எந்தப் பெயரைக் கொடுத்த போதிலும் அதன் ஸ்வரூபத்தைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்வது ஸாத்தியமில்லாத காரணத்தினால் “அநிர்வசனீயம்" என்றே சொல்வார்கள். காரணம் எடுத்துச்சொல்ல முடியாமல் போனுல் விகல்பம் “ஸவத ஸித்தம்” (தானுக ஏற்பட்டது) என்பதுடன் “அநாதி ஸித்தம்" (ஆதியில்லாமல் இருக்கிறது) என்றும் ஏற்படுமானதினுல், அதற்கு அந்தமும் (முடிவும்) அந்தமும் (முடிவும்) கிடையாதென்று ஏற்படாதா? அப்படியா னுல் ஸம்ஸாரபந்தம் சாசுவதமாய் இருந்தே தீருமல்லவா? என்ற ஸந்தேஹங்கள் கிளம்பும். விகல்பங்கள் ஸ்வத: ஸித்தமாயும் அநாதிஸித்தமாயும் இருந்தாலும் முடிவோடு கூடியவைகளே. ஆனுல் அவைகளுக்கு முடிவு கட்டுவது மிகவும் சிரம மான கார்யம். அதனுல் தான் ஆசார்யார் அவைகளை பிரயத்தினப்பட்டுத் தடுக்க வேண்டியது தான் என்று உபதேசிக்கிருர். ஸ்வப்னத்தில் தோன்றும் அரண்மனை எப்பொழுது, யாரால், எந்த செங்கல் முதலிய சாமரன்களால், எத்தனை நாளாக, கட்டப்பட்டதென்று யாராலும் சொல்லமுடியாது. இந்தக் காரணத்தினுல் ஸ்வப்னம் இருக்கும் வரையில் அந்த அரண்மனை தோன்றிக்கொண்டிருக்கலாமே தவிர, விழிப்பு வந்தபிறகும் அது சாசுவதமாய் தோன்றிக் கொண்டிராது. விழிப்பு வந்தவுடன் ஸ்வப்னத்தில் தென்பட்டதே வெறும் தோற்றம், வாஸ்தவமில்லாதது, என்ற ஞானம் ஏற்பட்டு விடுகிறது. இவ்விதமாக ஸ்வப்னத்தில் தோன்றின அரண்மனைக்கு நாச மேற்படவேண்டுமானுல், தூங்குகிறவனைத் தட்டி எழுப்புவதுதான் ஸாதனம். அதே மாதிரி விகல்பங்களைப் போக்கடிப்பதற்கு ஸாதனம் நிர்விகல்பமான ஆத்ம ஸாக்ஷா த்காரம்தான். அதற்கு விசேஷப் பிரயத்தினம் அவசியம். விகல்பங்களே ஏற்படாமல் செய்துவிட்டால் அந்நிலையையே ஸமாதி என்பார்கள் என்று மேல் சுலோகத்தில் சொல்கிருர்.] **(14)**

शक्यः सर्वनिरोधेन समाधिर्योगिनां प्रियः ।
तदशक्तौ क्षणं रुद्ध्वा श्रद्धालोर्ब्रह्मताऽऽत्मनः ॥ १५ ॥

ஶக்ய: ஸர்வநிரோதே⁴ன ஸமாதி⁴ர் யோகி³னும் ப்ரிய: ।
தத³ஶக்தௌ க்ஷணம் ருத்³த்⁴வா ஶ்ரத்³தா⁴லோர்ப்³ரஹ்மதா(ஆ)த்மன: ॥ 15 ॥

सर्वनिरोधेन = எல்லா விகல்பங்களையும் நிரோதம் செய்வதால்,
ஸர்வநிரோதே⁴ன
योगिनां = யோகிகளுக்கு,
யோகி³னும்
प्रिय: = பிரியமான,
ப்ரிய:
समाधि: = ஸமாதி நிலையானது,
ஸமாதி⁴:
शक्य: = ஸாதிக்கக்கூடியது,
ஶக்ய:
तदशक्तौ = அவ்விதம் எல்லா விகல்பங்களையும்
தத³ஶக்தௌ பூராவாக தடுக்க முடியாத பக்ஷத்தில்,
क्षणं = ஒரு க்ஷணமாவது,
க்ஷணம்
रुद्ध्वा = தடுத்து விட்டால்,
ருத்³த்⁴வா
श्रद्धालो: = சிரத்தையுடன் பிரயத்தினம் செய்கிறவருடைய,
ஶ்ரத்³தா⁴லோ:
आत्मन: = ஆத்மாவிற்கு,
ஆத்மன:
ब्रह्मता = பிரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மை ஸித்திக்கும்.
ப்³ரஹ்மதா

எல்லா விகல்பங்களையும் நிரோதம் செய்வதால் யோகிகளுக்குப் பிரியமான ஸமாதி நிலையானது ஸாதிக்கக்கூடியது அவ்விதம் எல்லாவிகல்பங்களையும் பூரா வாக தடுக்க முடியாத பக்ஷத்தில் ஒரு க்ஷணமாவது தடுத்துவிட்டால் சிரத்தையு டன் பிரயத்தினம் செய்கிறவருடைய ஆத்மாவிற்கு பிரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மை ஸித்திக்கும்.

[சித்தத்தில் ஏற்படும் விருத்திகளை நிரோதம் செய்வதே யோகம் என்று லக்ஷணம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அந்த யோக மார்க்கத்தில் ஈடுபட்டு தீவிர மாக பிரயத்தினம் செய்து ஸகல விருத்திகளையும் நிரோதம் செய்வதால் ஏற்படும் ஸமாதி என்ற நிலை யோகிகளுக்கு மிகவும் பிரியமானதென்பதில் ஸந்தேஹ மில்லை. அந்த நிலையில் புத்தியை சலிக்கும்படிச் செய்யக்கூடிய எவ்வித இரண்டா வது பதார்த்தமும் கிடையாததினுல் விஷயத்தின் அபேக்ஷையன்னியில் அந்த ஸமயம் ஆத்ம சைதன்யம் ஸ்வயம்பிரகாசமாய் நிரதிசய ஆனந்த ஸ்வரூபமாய்

விளங்கும். அவ்வித நிலையை உடனே ஸாதிப்பது ஸாத்தியமில்லாததினால் புத்தி விருத்தி ஏற்படாமல் முதலில் ஒரு க்ஷணமாவது இருக்கப் பிரயத்தினம் செய்தால் அந்த க்ஷணத்திலேயே ஆத்மாநந்தம் நன்கு ஸ்புரிக்கும் கிரமமாக அப்யாஸம் செய்து புத்தி நிச்சலமாயிருக்கும் காலத்தை வர வர நீடிக்கச்செய்யலாம். புத்தி ஸ்வபாவத்திலேயே சஞ்சலமாயிருப்பதால் அதை ஸ்திரப்படுத்துவது சிரமம்தான். ஆனாலும் விருத்தி நிரோதத்தினால் அவசியம் ஆனந்தஸ்பூர்த்தி ஏற்படு மென்பதில் திடமான நம்பிக்கை வேண்டும். மேலும் அந்த விருத்தி நிரோதத்திற்கு ஸாதனமாய் சாஸ்திரங்களில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கிறதும் குருநாதரால் எடுத்துக்காட்டப்பட்டது மான வழியில் நம்பிக்கையுடன் நன்கு பிரவிருத்தி செய்யவேண்டும். அவ்விதம் சிரத்தையோடு பிரவிருத்திக்கும் ஸாதகனுக்கு அப்யாஸ காலத்திலேயே பிரஹ்மா னுபவம் ஏற்படவாரம்பிக்கும். சாஸ்திரத்திலோ, குருவாக்கியத்திலோ சிரத்தை குறைந்தால் அப்யாஸம் செய்வதற்கே ஊக்கம் வராது, தவிரவும் நாம் இப்பொழுது இருக்கிற நிலையில் நமக்கு பிரஹ்மானுபவம் எப்படி ஏற்படுமென்ற எண்ணம் அடிக்கடி வந்து அதைர்யத்தையே உண்டுபண்ணும். அதைர்யம் வந்தால் ஸாதனத் தை அனுஷ்டிப்பதில் வேகம் குறையும். குறையும். அவ்விதம் ஏற்பட்டுவிடக்கூடா தென்பதற்காகவே சிரத்தையின் அவசியத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் வற்புறுத்து கிறார்.] **(15)**

श्रद्धालुर्ब्रह्मतां स्वस्य चिन्तयेद् बुद्धिवृत्तिभिः ।
वाक्यवृत्त्या यथाशक्ति ज्ञात्वाऽद्धाभ्यस्यतां सदा ॥ १६ ॥

ஶ்ரத்³தா⁴லுர் ப்³ரஹ்மதாம் ஸ்வஸ்ய சிந்தயேத்³ பு³த்³தி⁴ வ்ருத்திபி⁴꞉ ।
வாக்யவ்ருத்த்யா யதா²ஶக்தி ஜ்ஞாத்வா(அ)த்³தா⁴ப்⁴யஸ்யதாம் ஸதா³ ॥ 16 ॥

श्रद्धालुः = சிரத்தையோடு கூடினவர்,
ஶ்ரத்³தா⁴லு꞉

स्वस्य = தன்னுடைய,
ஸ்வஸ்ய

ब्रह्मतां = பிரஹ்மமாயிருக்கும் தன்மையைப்பற்றி,
ப்³ரஹ்மதாம்

बुद्धिवृत्तिभिः = புத்தியின் விருத்திகளின் உதவியினாலும்,
பு³த்³தி⁴ வ்ருத்திபி⁴꞉

वाक्यवृत्त्या = மஹா வாக்யங்களின் தாத்பர்யத்தை
வாக்யவ்ருத்த்யா அனுஸரித்தும் ["வாக்யவிருத்தி" என்ற பிரகரணத்தில் கண்ட வழியாக]

यथाशक्ति = சக்திக்குத் தகுந்தபடி,
யதா²ஶக்தி

चिन्तयेत् = சிந்திக்க வேண்டும், (சிந்தித்து சந்தேஹமன்னியில்
சிந்தயேத் விஷயத்தை),

ज्ञात्वा = அறிந்து கொண்டு,

ஜ்ஞாத்வா

अद्धा = நன்ருக,

அத்³தா⁴

सदा = எப்பொழுதும்,

ஸதா³

अभ्यस्यतां = அப்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

அப்⁴யஸ்யதாம்

சிரத்தையுடன் தான் ப்ரஹ்மமே என்பதை புத்தி விருத்திகளின் உதவியினு லும் மஹாவாக்கியங்களின் தாத்பர்யத்தை அனுஸரித்தும் ["வாக்யவிருத்தி" என்ற பிரகரணத்தில் கண்ட வழியாக] சக்திக்குத் தகுந்தபடி சிந்திக்கவேண்டும். (சிந்தித்து ஸந்தேஹமன்னியில் விஷயத்தை) அறிந்துகொண்டு நன்ருக எப்பொழுதும் அப்யாஸம் செய்யவேண்டும்.

[எவ்வளவு சிரத்தையுடன் சிரவணம் செய்தாலும் கூட, சிரவணத்தினுல் கிரஹிக்கப்பட்ட விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லாமல் போனுலும், அவ்விஷயம் ஸம்பவிக்கக்கூடியதுதானு, யுக்திக்குப் பொருந்தியதுதானு, என்கிறமாதிரி ஸந்தே ஹங்கள் ஏற்படலாம், அவ்வித ஸந்தேஹங்கள் இருக்கும் வரையில் விஷயத் தையே நன்ருக கிரஹித்ததாகாது. ஆகையால் அந்த ஸந்தேஹ நிவிருத்தியை உத்தேசித்து மனனம் என்கிற யுக்தி விசாரம் அவசியமாகும். ஆனுல் புத்தியைக் கொண்டு யுக்தி விசாரம் செய்யும்போது அது துர்யுக்தியில் கொண்டுபோய் விடாமலிருப்பதற்காக அந்த யுக்தியும் பிரமாணத்திற்குக் கட்டுப் பட்டேயிருக்க வேண்டும். பரமப் பிரமாணமான வேதத்தினுலே ஆத்ம தத்வம் போதிக்கப்படுகிற படியால் அதை நன்கு அறிய வேண்டிய தற்குள்ள யுக்தி வேத விருத்தமாய் இருக்கக் கூடாது. உபநிஷத் வாக்கியங்களை அனுஸரித்தேயிருக்க வேண்டும் இவ்விதமாக சிரவண மனனங்களால் ஸந்தேஹமற நிச்சயித்துக் கொண்ட விஷயத்தை அனுபவ த்திற்குக் கொண்டுவருவதற்கு அப்யாஸம் மிகவும் அவசியம். அந்த அப்யாஸமும் பலவிதம் என்பதை அடுத்த சுலோகத்தில் ஆசார்யார் காட்டுகிறார்.] **(16)**

तच्चिन्तनं तत्कथनं अन्योन्यं तत्प्रबोधनम् ।
एतदेकपरत्वं च ब्रह्माभ्यासं विदुर्बुधाः ॥ १७ ॥

தச்சிந்தனம் தத்கத²னம் அன்யோன்யம் தத்ப்ரபோ³த⁴னம் ।
ஏததே³கபரத்வம் ச ப்³ரஹ்மாப்⁴யாஸம் விது³ர்பு³தா⁴ः ॥ 17 ॥

तच्चिन्तनं = அதையே நினைப்பது,

தச்சிந்தனம்

तत्कथनं = அதையே சொல்வது,

தத்கத²னம்

अन्योन्यं **அன்யோன்யம்**	=	ஒருவருக்கொருவர்,
तत्प्रबोधनम् **தத்ப்ரபோ3த4னம்**	=	அதையே நன்கு அறிவிப்பது,
एतदेकपरत्वं च **ஏததே3கபரத்வம் ச**	=	இது ஒன்றிலேயே ஈடுபட்டிருப்பது, ஆக இவையெல்லாம்,
ब्रह्माभ्यासं **ப்3ரஹ்மாப்4யாஸம்**	=	பிரஹ்ம விஷயமான அப்யாஸம் என்று,
बुधाः **பு3தா4:**	=	அறிவாளிகள்,
विदुः **விது3:**	=	அறிந்திருக்கிறுர்கள்.

அதையே நிஜனப்பது, அதையே சொல்வது, ஒருவருக்கொருவர் அதையே நன்கு அறிவிப்பது இதிலேயே ஈடுபட்டிருப்பது, ஆக இவையெல்லாம் பிரஹ்மவிஷயமான அப்யாஸம் என்று அறிவாளிகள் அறிந்திருக்கிறுர்கள்.

[தனியாக இருக்கும் ஸமயத்தில் சிரவண மனனங்களிஞல் நிச்சயிக்கப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப்பற்றியே மனஸில் நிஜனத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். தன்ஜன விட அறிவாளிகளாக யாரேனும் கூட இருந்தால், தான் கிரஹித்திருப்பதை அவர்களிடம் எடுத்துச்சொல்லி உறுதிப்படுத்திக்கொள்ளலாம்; தன்ஜன விட குறைந்த அறிவுள்ளவர்களாயிருந்தால், தான் அறிந்த விஷயத்தை அவர்களுக்கும் மனஸில் படும்படி தெளிவாக எடுத்து உரைக்கலாம். தனக்கு ஸமானமான அறிவுள்ளவர்களாயிருந்தால் அவரவர்கள் கிரஹித்திருப்பதை மற்றவர்களுக்கு சொல்லி தம் தம் அனுபவங்கஜள சாஸ்திரானுஸாரியாக இருக்கின்றனவாவென்று சரிபார்த்துக் கொள்ளலாம். எப்படியும் பேசுவது என்றுல் ஆத்மாவைத்தவிர வேறு எந்த விஷயமாகவும் பேசக்கூடாது. மனஸ் வேறு விஷயத்தில் போகாமல் ஆத்மாவை அனுஸந்தானம் செய்வதிலேயே ஈடுபடுவதாகிய நிதித்யாஸனம் என்பதும் இந்த பிரஹ்மாப்யாஸத்தில் சேரும். இந்த நான்கு விதங்களில், நிஜனத்தல், சொல்லுதல், அறிவித்தல் ஆகிய மூன்றும் தன்னறிவுடன் செய்யவேண்டியிருப்பதால் ஸமாதி நிஜலக்குக் கொண்டுவிடாது. நான்காவதான ஈடுபடுதல் என்பதில் ப்ரஹ்மத்திலேயே மனஸைச் செலுத்தி அதனுடன் ஒருமைப் படுத்துவதால் தன்ஜன மறந்து ஸமாதி நிஷ்டராக இருக்கமுடியும்.]

(**அவதாரிகை**) இவ்விதம் ப்ரஹ்மாப்யாஸத்தைப்பற்றிச் சொல்லிவிட்டு அதன் பலஞன மோக்ஷத்தை சுருக்கமாக அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லி பிரகரணத்தை முடிக்கிறுர்: -

देहात्मधीवद् ब्रह्मात्मधीदार्ढ्ये कृतकृत्यता ।
यदा तदायं म्रियतां मुक्तोऽसौ नात्र संशयः ॥ १८ ॥

தே³ஹாத்மதீ⁴வத்³ ப்³ரஹ்மாத்மதீ⁴தா³ர்ட்⁴யே க்ருதக்ருத்யதா।
யதா³ ததா³யம் ம்ரியதாம் முக்தோ(அ)ஸௌ நாத்ர ஸம்ஶய꞉ ॥ 18 ॥

देहात्मधीवत् **தே³ஹாத்மதீ⁴வத்**	=	தேஹத்தில் "நான்" என்கிற எண்ணம் போல்,
ब्रह्मात्मधीदार्ढ्ये **ப்³ரஹ்மாத்மதீ⁴தா³ர்ட்⁴யே**	=	பிரஹ்மம் நான் என்கிற அனுபவம் திடமாக ஏற்பட்டுவிட்டால்,
कृतकृत्यता **க்ருதக்ருத்யதா**	=	செய்யவேண்டியதெல்லாம் செய்தாகிவிட்ட நிலை ஏற்படும். (அந்த நிலை வந்த பிற்பாடு),
अयं **அயம்**	=	இவர்,
यदा तदा **யதா³ ததா³**	=	எப்பொழுதேனும்,
म्रियतां **ம்ரியதாம்**	=	தேஹவியோகம் அடையட்டும். (தேஹவியோகத்திற்கு ஸம்பந்தமன்னியிலேயே),
असौ **அஸௌ**	=	இவர்,
मुक्तः **முக்த꞉**	=	முக்தர்,
अत्र **அத்ர**	=	இந்த விஷயத்தில்,
संशयः **ஸம்ஶய꞉**	=	ஸந்தேஹமே,
न **ந**	=	கிடையாது.

தேஹத்தில் "நான்" என்கிற எண்ணம் அக்ஞானிகளுக்கு எவ்வளவு திடமாயிருக்கிறதோ அப்படியே பிரஹ்மம் நான் என்கிற அனுபவம் திடமாக ஏற்பட்டுவிட்டால், செய்யவேண்டிய தெல்லாம் செய்தாகிவிட்ட நிலை ஏற்படும். அந்த நிலை வந்த பிற்பாடு இவர் எப்பொழுதேனும் தேஹவியோகம் அடையட்டும். தேஹ வியோகத்திற்கு ஸம்பந்தமன்னியிலேயே இவர் முக்தர். இந்த விஷயத்தில் ஸந்தேஹமே கிடையாது.

[பிரஹ்மாத்ம அனுபவ நிஷ்டை ஏற்பட்ட க்ஷணத்திலேயே ஜீவத்தன்மை விலகி ஸம்ஸார பந்தத்திலிருந்து விடுதலை ஏற்பட்டு ஸ்வயம்பிரகாச நிரதிசயாநந்த நிலை ஸித்தித்துவிடுகிறது. பிராரப்தகர்மவேகத்தினுல் சரீரம் தோன்றிக்கொண்டிருக்

கும் போது ஜீவன் - முக்தன் என்றும், சரீரமும் விலகினவுடன் விதேஹ - முக்தன் என்றும் மற்றவர்கள் வியவஹரித்தபோதிலும், சரீரமிருக்கும்போதும் இல்லாத போதும் முக்தன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.] **(18)**

லகு⁴வாக்ய வ்ருத்தி꞉ முற்றும்.